

+

Novells cantaires de La Garriga;
és principalment a vosaltres que
dirigesc mon parlament a vosal-
tres que dius una il·lunio nova,
esten en l'encantament de una
cosa presentida però no ben
entesa. Jo vull provar d'expli-
carvos el sentit de l'obra que
comencen; jo vull emercar
un poc de temps en explicar
l'argument de la comèdia que
a diu porten totj en aquest
moment; jo voldria tenir veure
l'amplada i la profunditat del
dolc treball que hauen enpres
amb aquesta dèria del cant que
us exalta i esperit. Vosaltres
poseu començar a cantar humil,
a la força del sentiment que
us corren; femin es als il·lu-
minats per ^{la} esplendar misteriosa
de una inspiració obstada que
a diu vostra flameja. El senti-
ment és força, és vida, però cal

que l'entenuiment la fecunditzi
 a questa força, és precis que orien-
 ti a questa vida, pera que no
 via flama posatjera, nió perui-
 tent, pera que no demiti des-
 trubeixi sino' quò escaisi i edi-
 fiqui. Realitzar obra viva, posar el
 propi esforç al progrés providenci-
 al de la humanitat, neusagui el sagut
 deure del home i dels pobles.

Deu Les línies generals d'aquest
 pla de la Providencia no és
 dat al home desviar-les, ni cap-
 girar-les. L'abús de la llibertat
 pot rebel·lars hi i pot tirar
 per camins que anul·len opo-
 sats a la llei de bondat i de
 justícia, però la Providencia,
 del mal en tren un major
 be, i de la culpa i del pecat
 una majori resplandor, de la
 veritat, justícia i amor eterns.
 En cert mode, hi ha necessitat del
 escandol, més ai del escandalós,
 més valdria que al neixer

la mort l'ha guai robtat al³
neixer.

Perim doncs el deure de
per bon us de la nostra llibertat; tenim
el deure de obrir l'enteniment i
el cor a la llum i claror
de tot lo bo sant i noble, devem
esforçar-nos en abatre tot lo' qüollet
de la nostra natura i exultar
tot lo que satisfà aquest nostre
instint del esperit que cerca amb
avidesa el punt incommutable de
la felicitat auroorada. Per a
alentar aquest esforç, pera endol-
cir la lluita contra els mals
instints, pera enlluernar els
serms penosos i còrteruts
de la sortida, Déu ens ha fet
gracia açí en el món de a
questa cosa qu'encanta ànima
i sentit que anomenem bellesa.
Bellesa, santa paraula! una altre
~~sota~~ n'hi ha que s'hi agermana
tant íntimament que una compren
a l'altre; Amor; i és perquè no
hi ha bellesa sens amor, ni amor